

K Ü P E Ş T E

K A L E M E V E K İ T A B A T U T U N A N L A R A

“...Sana emredildiği gibi dosdoğru ol!”

Hûd Suresi /112.

Başlarken

“Peygamberin Sevdiği Müslüman” kitabında Yaşar Kandemir bir hatırlatma yapar tüm yüreklere:

“Zalimin zulmü varsa, mazlûmun da Allah’ı vardır.”

Âdil olmadığımız zaman başımıza gelenler ile başımıza gelenlerin âdil olmadığını düşündüğümüz zamanları koysak ayrı ayrı kefele-re!..

Veya...

Haksızlık karşısında tutulmuş dilimiz ve bağlanmış ellerimizle, başımıza bir haksızlık geldiğinde tutunacak dal aradığımız zamanları saysak hep birlikte...

Veya...

“Boynuzsuz koyunun boynuzlu koyundan hakkını alacağı gün” gelmeden evvel kime/kimlere, ne/neler borçluyuz; hesap defterlerini sakince açıp sayfalarını doya doya (!) okusak...

Ve, tüm bunları yaparken “insan” sıfatını içinde boşluk bırakmayacak şekilde doldurmaya özen göstersek...

Kolay mı?

Meselâ...

“İki günü bir olanlar”dan olmasak...

Alnı secdeden kalkmayanlardan, mahzun kalbini göz yaşlarıyla uslandıranlardan, ruhunu harâma kapatanlardan, kalbi Onsuz atmayanlardan ibret alsak!

Tozlu sayfalara terk etmesek zâlimin zulmünü...

Mazlûmun kalbindeki yaralara yenisini eklemesek...

Dost’un Dostluğuna talepkâr olsak...

Zulüm denilen ateşi, adalet havuzunda söndürsek...

Kolay mı?

Hem de çok!..

K Ü P E Ş T E

K A L E M E V E K İ T A B A T U T U N A N L A R A

GENEL YAYIN YÖNETMENİ
SEDA BAYRAK DURGUT

YAZI İŞLERİ SORUMLUSU
HANİFE ARTAR YALÇIN

EDİTÖRLER
F. ZEHRA BOYALI
HANİFE ARTAR YALÇIN
REYHAN KARAKABAK YILMAZ
GÖZDE ARI

YAZARLAR
ESMA BEYZA ARSLAN
F. ZEHRA BOYALI
HANİFE ARTAR YALÇIN
HANİFE TEKER
GÖZDE ARI
NAZİFE YALÇIN SELÇUK
REYHAN KARAKABAK YILMAZ
SEDA BAYRAK DURGUT
SULTAN GÜMÜŞ

MİSAFİR YAZAR
MALİK ÇEKMEGİL
RABİA İŞİK

GRAFİK - MİZANPAJ
SEDA BAYRAK DURGUT

SOSYAL MEDYA
RABİA RÜMEYSA BAYRAM

Dergimizde yayımlanan yazıların sorumluluğu yazarlara aittir.

Seda Bayrak Durgut

Ebû Hureyre

Esmâ Beyza Arslan

Ashab-ı Kiram'ın hayat hikayeleri; kendimize belirlediğimiz sırât-ı müstakîm rotamızda, bize yol gösteren, motivasyon sağlayan güzel örneklerle doludur. İmanla yoğrulmuş yaşantılarını okudukça kiminin sabrına, kiminin cömertliğine, kiminin de azmine hayran oluruz. Her biriyle, erdemli olmanın inceliklerini öğreniriz. İçlerinden bir sahabe vardır ki onun hayat hikayesinden önce, lakabını duymak bile yüzümüze gülümseme, gönlümüze şefkat dalgalarının yayılmasını sağlar.

Peygamberimizin (s.a.v.); bilgisini ve liyâkatini uygun bularak, Bahreyn'e vali tayin ettiği, Suffe ehlerinden ve en fazla hadis rivayet eden sahabelerden biri olmasına rağmen O, en çok yavru kedilere olan merhametiyle ve sevgisiyle tanınır. Hatta asıl ismi pek bilinmez, lakabıyla müsemma bir sahabe olur. Siyer tarihine, Ebû Hüreyre yani "Yavru kedilerin babası" namıyla geçer.

Ebû Hüreyre (r.a.) Yemen'e ulaşan islam çağrısına kayıtsız kalmaz ve Medine'ye gelerek müslüman olur. Onun yaratılışı öyle coşku doludur ki islamı kabul ettikten hemen sonra kendini, dinini öğrenmeye adar. İşini gücünü, memleketini bırakır, her şeyden vazgeçer. Vaktinin çoğunu Peygamberimizin yanında, onun dediklerini ezberleyerek ya da mescitte diğer sahabelerden duyduklarını hifzederek geçirir. Ebû Hüreyre sadece bir şeyden vazgeçmez, yavru kedilere olan sevgisinden...

Ebû Hüreyre

Esmâ Beyza Arslan

Ebû Hüreyre; kaynağını Peygamberimizden alan bereketli bir nehir gibiydi. Ondan öğrendiği ilmi ve hikmeti coşkuyla akarak ulaşabildiği her yere taşıma gayretinde oldu. Gittiği her yerde İslamın güzelliğini gönüllere nakşeden izler bıraktı. İmanını öyle samimiyetle yaşadı ki müslümanların; Onu çok sevdiği vasıflarıyla hatırlamasını nasip etti Rabbi. Biri, Yemen'de henüz bir çocukken bile yanından ayırmadığı kedilere duyduğu sevgi, diğeri de tüm varlığıyla kabullendiği ve ona dair öğrendiği ne varsa herkese anlatma isteğiyle yanıp tutuştuğu dinine, peygamberine olan sevgisiydi.

Kalabalık bir grupla Medine'ye gelerek müslüman olan Ebû Hüreyre, üç yıl gibi kısa bir sürede en çok hadis rivayet edenlerden biri oldu. Çok sevdiği, "Ya Rasûlallah, seni görünce mutlu oluyorum! Gözüm gönlüm aydınlanıyor." dediği Peygamberimizin; mescitte, yolculukta, çarşıda, pazarda hep yanındaydı. Tüm mesaisini dinini öğrenmeğe adanmıştı. En büyük isteği Rasûlullahtan dinlediklerini unutmamaktı. İçindeki öğrenme azmi ve heyecanı, onun bir çok sahabeden daha fazla hadis rivayet ederek, gönlümüzü ferahlatan hadislerin ravisi olmasını sağladı.

Kedilere olan sevgisi, asıl adının önüne geçip 'yavru kedilerin babası' lakabıyla yüzyıllar sonra bile yüzleri gülümsetti, kalpleri yumuşattı.

Valilik görevini yürütecek kadar dirayetli, en çok hadisi ezberleyip diğer sahabelerin takdirini kazanacak kadar azimli Ebû Hüreyre, hayvanlara beslediği merhametiyle de örnek alınacak ve hiç unutulmayacak sahabeler arasında yerini aldı.

Kulak Kuşu

F. Zehra Boyalı

Görenlerde hayranlık uyandıracak gösterişli tüyleri yoktu ama iki ayaklıları şaşkına çeviren, gramafonu andıran konik bir gagası vardı. Onunla çevredeki sesleri süzer ve siyah benekli minik kanatlarında bir değişim başlardı. Coşkulu ve tiz seslerde sıcak renklere, dingin ve bas seslerde soğuk renklere boyanırdı. Çağlayanlardan ormanlara, rüzgarlı deniz kıyılarından bol kurbağalı dere kenarlarına kadar sesin şenlik halini aldığı yerler, onun en çok bulunduğu yerlerdi.

Bir ikindi vakti uzaktaki dumanı görünce minik kalbi o kadar hızla çarptı ki kendi yüreğinin sesinden alev kırmızısına boyandı kanatları. Hızla gitmeliydi ormana, kim bilir ne çok ağıt vardı dallarda kovuklarda. Yaklaştıkça henüz yanmamış yerlerin yeşil yaprakları arasında rüzgar aldatıcı bir ninni söylüyordu. Kanatları leylak rengine çalsa da aldırmadı. Gördüklerine inanıp daha çok yaklaştı. Çaresizce kaçışan hayvanların ayak sesleri, yavrusunu yitirenlerin acı iniltileri sarıya soldurdu sonra. Ya ağaçlar... Çıtırtılar yerini yürek sıkkan bir gürlemeye bırakmıştı. Tüyleri diken diken eden öfkeli bir haykırış gibi...

Kendine doğru esen rüzgarın hararetine dayanamayıp yükseldi gri dumanların arasına. Biliyordu ki çoğu canlının sessiz sanıp aldandığı bu gökkubbede Kulak Kuşu'nun algısından bile yüksek ağıtlar gizlidir. Fakat o an dumanların arasında tuhaf bir şey oldu. Emin olmak için bir iki sefer daha daireler çizerek süzüldü. Durum aynıydı...

Yumurtadan çıktığı günden beri milyonlarca ses işitmişti. Kanatları bazen yavaş bazen hızla renkten renge dönüşmekten hiç yorulmamıştı. Şimdi ise dev bir sessizlik hakimdi göğe. Ağaçlar susmuş, böceklerin cırıltısı yok olmuş, su sesleri bile lâl kesilmişti sanki. Ardından kanatlarında müthiş bir sızı hissetti ve sarsıldı onlara baktığında. Bembeyazlardı artık ve buz gibi, katı... Onları kullanamaz olduğunu anlayınca dönüp son kez yüzünü göğün ötesine, boşluğa bıraktı kendini.

Ağıtların yerini alan bu sessizlik iki ayaklıların "gözümde yaş kalmadı" dediği an olsa gerekti.

Yazar: Bryan Stevenson
Koridor Yayıncılık

Çeviren: Selim Yeniçeri

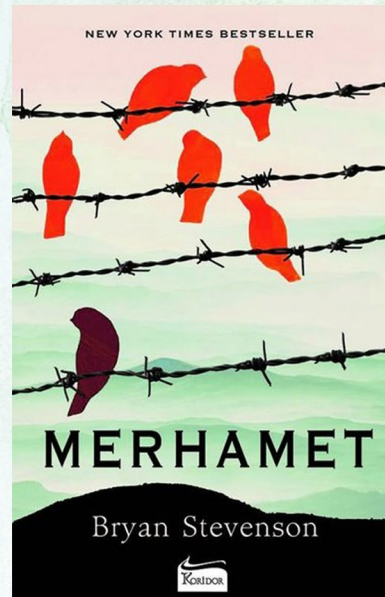
Editör: Zübeyde Abat

Merhamet, idalist ve genç bir avukatın idam cezasına çarptırılan Afrika kökenli Amerikalı mahkumlara ücretsiz hukuki yardımlarını anlatan biyografik bir romandır. Kurgu dışı eserlerde mükemmellik ödülü alan kitap, adaletsiz bir düzenin nasıl yönetildiğini yürek yakan hikayelerle dile getiriyor. Kitabı okurken elektirikli sandalyedeki adamın korkusunu, idam cezası yaklaşanın çare arayışını ve yanık insanların kokusunu duyuyorsunuz. İnsanoğluna gereken duygular merhamet, sevgi ve umuttur.

Bir Kitap Bir Film

Gözde Arı

Yazarın kulaklara küpe olan sözüyle sonlandıralım. *“Daha fazla umuda ihtiyacımız var. Daha fazla merhamete. Daha fazla adâlete...”*

Devamı →

Gösterime giriş tarihi: Nisan 1960 (Türkiye)
Yönetmen: Sidney Lumet
Senaryo: Reginald Rose
Öykü: Reginald Rose

Aldığı ödüller: Amerikan Senaryo Yazarları Birliği Ödülleri Film Dalında En İyi Drama Senaryosu Ödülü

Babasını öldürdüğü söylenen kenar mahallede yetişmiş bir genç 12 jürinin oy birliği ile idam cezasına mahkum edilecek. Bu öfkeli adamlar nasıl karar verecek, 8. Jüri üyesinin emin olmak için sorduğu soru nasıl bir yön çizecek, sorularını tek mekan ve planda yansıtan film, o dönemin bir aynası olması sebebiyle klasikler arasında yer almaktadır.

Bir Kitap Bir Film

Gözde Arı

Kendime sorduğum soruları sizinle de paylaşayım. Biz çevremizdeki insanları hangi motivasyonla yargılıyoruz? Sırf insan veya bir canlı olduğu için sevebilir miyiz? Gönlümüzde kimleri idam ettik ya da yargısız infazda bulunduk?

Gerçek sevginin, umudun, adaletin, merhamet ve şefkatin var olduğu bir dünyada yaşamak temennisiyle...

Miras

Hanife Artar Yalçın

Elimdeki serviye itinayla babamın kabrine dikerken, ezan sesleri semâyı dolduruyordu. Ağaç olma yolculuğuna can suyunu alarak başladı fidancık. Kalan suyla mezarın ayakucundaki kuş suluğunu da doldurmayı ihmal etmedim. Ağaç doktoru, derlerdi babama. Kim bilir, belki Yüce Mevla'm dikip büyüttüğü; bakıp yeşerttiği küçük orman hürmetine babacığma rahmetiyle muamele ederdi.

Dualar ede ede mezarlıktan çıkarken köyün meczubu Ahmet Amca ile göz göze geldik. Bir elinde plastik ibrik, diğerinde bahçe makasıyla “Ölüm var, ölüm!” diyerek az önce kapattığım kapıdan hızlıca içeri girdi. Bir müddet seyrettim onu. Önce ibrikteki suyu yettiği kadar toprakla buluşturdu; sonra gördüğü bütün yabancı otları temizledi sırayla. Senelerdir bıkmadan, usanmadan aynı işi yapıyordu. Erkenden kalkar, cemaatle sabah namazını eda eder, kedilerini de besleyip kabristanın yolunu tutardı. Köy ahalisi onu ailesinden bir fert bilir; yemeklerini yapar, çamaşırlarını yıkar, çarşıdan ne ihtiyacı olursa karşılarlardı. Ahmet Amca da yapılan iyiliklerin altında kalmaz kimin bağ bahçe işi olursa koşar gelirdi. Konuşmayı sevmezdi. Sükût elbisesini giyeli yıllar olmuştu. Herkes günde beş vakit namaz kılarken o ne zaman Rabb'ini özlese secdeye kapanır, O'nunla hasbihal ederdi. İyice yaşlanmıştı artık. Saçlarına düşen aklar çoğalmış, yüzündeki acının izleri derinleşmişti. Eğer hâlâ hayattaysa, yaşama sevinci ile doluyorsa içi, Yaradan'a olan aşkıydı. Bir yangınla yok olan ailesinin ardından çektiği ıstırabı, başka kim dindirebilirdi.

Yolun kenarında, kabristanın hemen bitimindeki hayrat çeşmesini görmesem susadığımı fark etmeyecektim. Oysaki hava oldukça sıcaktı. Su içip, serinledikten sonra eve varana dek tefekküre daldım. Böyle güzel bir memlekette yaşayıp da etrafındaki rahmet tecellilerini görmemek ne büyük nankörlük olurdu. “Febieyyi ala-i rabbikuma tukezziban” ayetindeki mânâyı anlamak insana düşerdi zîra. Baharın bana göre en güzel zamanlarıydı mayıs ayı.

Miras

Hanife Artar Yalçın

Doğa süslü elbisesini giyer; yer, ölü toprağını tamamen üstünden atardı. Yeşilin her tonunu görmek mümkündü bu vakitlerde. Hele kuşların ahenkli cıvıltısına doyum olmazdı. Eve vardığımda annem, böğürtlenin diplerini temizliyordu. Hey gidi günler! Meyve vermediği için babamla aş yapıyorduk bu ağaca. Vefat etmeden birkaç sene evvelidi. Yine yıllık izne çıkmış annemleri ziyarete gelmiştim. İstanbul'dan getirdiğim aş kalemlerini beraberce böğürtlenle buluşturmştuk. Bir yandan aş yapıp bir yandan da bana işin inceliklerini anlatmıştı. “Bu dünyadan göçünce siz yapacaksınız bahçenin bakımını, aman kızım kuruyup gitmesinler,” demişti. Ata sözünü baş tâcı bilip iki kardeşim ve annemle sahip çıkmıştık baba yadigârlarına. “Ağaç doktoru” denen adamın evlatlarına da başka türlü sü yakışmazdı.

Avluya girdiğimde burnuma asla geri çeviremeyeceğim yemeklerin kokuları geldi. Çocukluğumdaki gibi ikişer ikişer çıktım merdivenleri. Kuzine sobanın üzerinde ‘bandırma’, ocakta da meşe odunuyla pişmiş ‘tavuklu aş’ beni bekliyordu. Bahçeden toplanan eriklerle yapılmış hoşaf da masanın üzerindeki yerini almıştı. Annem de yukarı çıkınca hemen oturduk sofraya. Eski günleri yâd ederek yedik yemeğimizi. Bir kez daha anladım ki âile ile yenen her ne olursa olsun tadı çok özel ve kıymetliydi. Annem, közde kahve pişirirken ben de oymada duran babamın kitaplarından bir tanesini aldım. “Lisân-ı Ezhâr”, Avânzâde Mehmed Süleyman’ın Fransızcadan çevirdiği, çiçeklerin dilini anlatan bir eser. Sayfalar arasında gezinirken eski bir fotoğraf çıktı karşıma. Ceviz ağacının altında biri babam diğerini çıkaramadığım bir adam oturmuş ellerinde tütürdükleri sigaralarla uzaklara bakıyorlardı. Omzumun üzerinden beni izleyen annem “Babanın yanındaki Ahmet, ne çok değişmiş değil mi?” diyerek merakımı giderdi. Kahvelerimizi içerken yaklaşık otuz sene önce çekilen fotoğrafın hikâyesini anlattı bana. İstanbul’daki albüme eklemek için çantama koydum hemen. O gece anı heybeme attığım yeni hatırayla uykuya daldım.

Miras

Hanife Artar Yalçın

Sayılı gün çabuk geçmiş on beş günü yaşayıp bitirmiştik yine. Canım annem bagajı nevalelerle doldurmuş, gözü yaşlı arabanın yanında beni bekliyordu. Helalleşip, hayır duasını alıp, çıktım yola. Mezarlığa uğramadan olmazdı. Ahmet Amca, eşinin başında hem kabri temizliyor hem de mırıldanıyordu:

Bulutlar gelir uzaktan
Katar katar, küme küme.
Bulutlar sular ovaları.
Bulutlar yürür dağlara doğru.
Uyanır açar gözlerini yeryüzü.
Gökler çalar davulunu.
Dalların gönlüne çeker gülün özü
En güzel kokusunu baharın.
Tohumun gönlü başlar vermeye tohum.
Ağaç durmadan söyler, döker içini.*

Bu sefer ben sükût elbisemi giydim Ahmet Amca'nın yanından geçerken. Tam arabaya yönelmişim ki aklıma çantamdaki fotoğraf geldi. Geri dönüp, heyecanla babamın bu eski ama vefâlı dostuna uzattım emaneti. Önce anlamadı ne olduğunu, fotoğraftakilere dikkatli bakınca yüzündeki yaşanmışlık izleri yerini tebessüme bıraktı. Eşinin kabrinden ayrılıp, usulca babamın yanına gitti.

*Şiir, Mevlana Celaleddin Rumi

Pencerelerden Birinde

Hanife Teker

Artık o kadar tuhaf bir dünyada yaşıyoruz ki herkes merhamet arayışında ama kimsenin merhamete yanaştığı yok. “Beni duyan yok, anlamaya çalışan bir kişi bulamıyorum, dinlemek için vakit ayıracak kimse mi olmaz” gibi şikayetler eden insanların kendisinin de kimseyi dinlemediğini görmek çok ilginç geliyor bana. Kimsenin duygularıyla ilgilenmeyen kişilerin sürekli kendi duygularından bahsetmesi de bir o kadar tuhaf. Bencillik deyip geçiştiremiyorum öylece. Bana kalırsa bu bir çeşit hastalık. Şimdiki yüzyılın hastalığı mı yoksa bir yerlerde hep mi vardı bilmem. Öyle bir hastalık ki bu girdaba yakalananlar farkında bile olmuyor, yavaş yavaş içten tükeniyor ve çözümü de hep başkalarından bekliyor. Çünkü onlara göre herkes dünyayı onların penceresinden algılamalı, onlar üzülduğünde herkes karalar bağlamalı, onlar sevindiğinde herkes bayram etmeli. Bir başka açıdan baktığımızda çevrelerindeki bazı insanların da bunu kabullendiğini ve onları tam da istedikleri konuma yükselttiğini görebiliriz. Bana sorarsanız her iki kesimin de ilk olarak kendine, sonrasında birbirine zarar verdiğini düşünüyorum. Bu manzaranın canımı acıttığını da söylemeliyim.

Güzel haberler almaya fazlasıyla ihtiyaç duyduğumuz zamanlardan geçiyoruz. Bir kısmımız bazı şeylere kızgın, kimilerimiz çok yıpranmış ve yorgun. Bir gün bir haberle üzülmüyoruz, ertesi gün daha çok üzüleceğimiz bir haber alıyoruz. Bir yandan da birbirimizi susturuyor ve sadece kendimiz konuşmaya odaklanıyoruz. Gözlemlediğim kalabalık grubun büyük bir kısmında samimiyet arayışı var. Huzuru bekliyoruz, tam olarak bulunduğumuz noktaya gelsin diye. Oysa birbirimize karşı, doğru adımları attığımız sürece zorlukların içindeyken de huzuru bulamaz mıyız? Cenaze evine yemek götürmek gibi bir adet öğrenmiştik büyüklerimizden. Düğün, bayram gibi şenliklerimizi bir arada geçirdiğimiz gibi hüznümüzü de paylaştığımız kültürel ortamlarımız vardı.

Belki de üzüldüğünde birlikte üzüleceğimiz, sevindiğinde coşkuyla sarılacağımız insanları kaybettiğimizi düşünüyoruzdur. Sonrasında da elimizdekilerle idare etmeye ve onları istediğimiz kalıba sokmaya çalışıyor olabiliriz. Ben, önümüzdeki hayat için bunu kabul etmek istemiyorum. Dışarıda hâlâ bir parçamızı taşıyan ve bir bakışıyla, tebessümüyle ruhumuza şifâ etkisi olacak insanlar olduğuna inanıyorum. Fakat aynı ölçüde biz de onlar için aynı işlevi görmeye gayret edersek daha huzurlu olacağımız kanaatindeyim. Dizlerimizdeki yaralar ne kadar çok olsa da birbirimize sarıldığımızda acısı hafifleyecektir. Evi yangında kül olan gariban yaşlı amcanın, elindeki karpuzu itfaiye erlerine vermesinde aramalıyız belki de hikmeti. Farklı bir tepki verse kimse kıyamazdı ona. Yine de davranış olarak önündeki birçok seçenekten en güzel olanı seçmişti.

Pencerelerden Birinde

Hanife Teker

“Nasihatim önce kendime kızım” der hep babaannem. “Kendi nefsim”. Her düşmeye yaklaştığım ânı pusuda bekleyen nefsim. Ben düşersem bana da sarılın olur mu?

*“Evi yangında kül olan
gariban yaşlı amcanın,
elindeki karpuzu itfaiye
erlerine vermesinde
aramalıyız belki de
hikmeti.”*

Son Mevsim
Malik Çekmegil

Öyle bir mevsimde düştük ki dünyaya;
Yaz mı kış mı belli değil.
Tavuk, kümeden değil fabrikadan gelir sofraya;
Taş mı kuş mu belli değil.

Dört bir yanımızı “müttefikler” sarmış,
Dost mu düşman mı belli değil.
Doğru yanlış hep birbirine karışmış,
Sap mı saman mı belli değil.

Adalet ölçmüyor vicdan tartılarımız;
Üç mü beş mi belli değil.
GDO’lu yemeklerle dolu sofralarımız;
Aş mı leş mi belli değil.

Baba ölür, kardeşlerde miras kavgası;
Mal mı dert mi belli değil.
Ah bir de yok mu o şöhret olma sevdası;
Cehalet mi sefalet mi belli değil.

Gururla söyleriz her aklımıza geleni
Laf mı gaf mı belli değil.
Hastanelerde sermayedir insan bedeni
Doktor mu tüccar mı belli değil.

Her Ney'sem Rabia Işık

Babam ney üflerken gözlerimden yaşlar akıyor, duygulandım sanıp, böbürleniyorlar. Bir şey diyemiyorum, sesim çıkmıyor. Ne zaman konuşabildim ki? Sesten bahsetmek istemiyorum ancak sessizliğe itilen küçük kardeşimden söz edebilirim. Anlatacaklarım tam da onunla ilintili. Her zaman her şey onunla alakalı, ailede ben diye bir şey pek olamadı. Kardeşim Enes yeterdi. Onun varlığıyla yok oluşumu; onun büyümesiyle kendimin küçülüşünü hissederdim. Enes, ailenin en sem-patik, en dostane çocuğuydu. En yeteneklimizdi. Babam neyini aldığında etrafında biter, onun hareketlerini izlerdi . Ben de izlerdim ama görünmez biri izlese ne ifade ederdi?.. Ebeveynler için çocuklarının arasında adaletli davranmaları gerektiğinin öneminden bahseder psikologlar. Bizim hikâyemizde bunun önemi yoktu.

Ağlıyordum, sonunda ağlayabilmenin verdiği muazzam göğüs sıkışması ve beraberinde gelen boğaz düğümlenmesi eşlik ediyordu duygularıma. Artık ferahlama zamanıydı. Jilet gibi gömleğim ıslanmaya başlayınca konser alanını terk etmeye karar verdim. Muhteşem yetenekli Türk musikisinin yaşayan dev nefesi Faruk Bey'in iki oğlu vardı. Biri ben! Her ney'se, diğeri Enes işte! Enes, yıllardır sessizlikle yaşıyordu. Tasavvuf duayeninin bestelerini oğlunun duyamıyor olması babası için ne büyük bir acı olmalıydı. Bir sanatçının en son isteyeceği şeylerden biri sevdiklerinin onun sanatına temas edememesiydi herhalde. Bundan daha fenası ise bu duruma sebep olan kişinin abisi olmasıydı.

İçimde açan pişmanlık çiçekleriyle dolu bahçemde gezdirmek isterdim sizi. Ancak taaa bahçenin girişinden karanlığı hissederdiniz. Şöyle bir kafanızı uzatmanızla selam verip,.vedalaşmanız bir olurdu. Güneşin doğmadığı, çiçeklerin açmadığı, meyvelerin olgunlaşmadığı bir bahçeydi benimkisi. Kıskançlıkla atılan ilk tohumlar zaman geçtikçe zehirli sarmaşıklara dönüşüvermişti. Sonrasında o geceyi sarmalayıp, vicdânımı bir daha rahatlık yüzü göstermeyecek davranışlara sevkettirmişler-di. Kıskançlığın sonu pişmanlık!

Her Ney'sem Rabia Işık

Pişmanlık ses olarak da katı değil mi? Kulağa hoş gelmiyor. Sanırım “p” ve “ş” ve “k” harflerinin ittifakı “i” harfini etkisiz hale getirmiş olmalı. Zavallı “i” harfi bu sert harflerin arasında can çekişiyor. Kıskançlıktaki “ç” ve “k” harfleri pişmanlık kelimesindeki “p” ve “k” harfini uyandırır mı ne beklersiniz bana söyleyin?

Bu his kalbe bir yerleşti mi kurtulması tam bir baş belası leke gibi! Yapışıyor üstüne. Yüreğindeki leke çıkarıcıların hiçbiri fayda sağlamıyor; yıkıyorsunuz, yıkıyorsunuz... Islakken fark edilmiyor. Yüreğiniz zihninizle işbirliği yapıp türlü türlü güzel uğraşlarla oyalayabiliyor. Ta ki ıslaklık kuruyunca, tekrar kalp kumaşınızda kendini belli edene kadar! Bu ne kadar keskin bir duygu. Bıçakların en keskini, makasların tırtıklı olanı! Off canım yine canım acıdı...

Aslında kötü biri değilim. İstemeyerek suç işleyenlerdenim. İyi yürekli suçlulardanım. Hapishanedeki mahkumların muhtemelen yüzde doksanı böyle hissediyor olmalı. Onları anlıyorum dersem suçumu da kabul etmiş olurum. Empatiyi bir kenara bırakalım. Gelin şöyle arkanıza yaslanın anlatacaklarımı dikkatle dinleyin. Sonunda siz bir yargıya varın. Bakalım ruhumu özgür kılacak cümleler sarf edebilecek misiniz? Bunun bir imtihan olduğunun farkındalığıyla Yaradan'dan her gün af diliyorum.

Olay, o fırtınalı gece yaşandı. 9.yaş günümde. Babam çalışma odasında neyini üflerken annem odasında ayağı alçıda, yatağında uzanmış dinleniyordu. Enes ve ben odamızdaydık. Parlak bir yaş günü geçirdiğimi söyleyemedim. Ayağı alçıda olan annem, tüm vaktini yatakta geçirmek zorundaydı. Hem de bunun da sorumlusu bendim. Uslu olmayan velet! Misket oynuyordum. Dağılan bilyeler merdivenlere saçılmıştı. Benim tertipsiz oyunumla onun dikkatsizliği bir araya gelince ortaya sağ ayağı alçıda, oğluna kutlama yapamayan bir anne ortaya çıkmıştı.

Her Ney'sem Rabia Işık

Mumları hiç söndürülmemiş doğum günümün öğleden sonrasında, olmayan pastanın mumları değil kardeşim ateşlenmişti. Gündüzden hastanan dört yaşındaki kardeşim Enes'in ateşi dirençsiz bedenini sarmış, inatçı bir hâl almıştı. Babam Enes'i kontrol etmeye saat başı geliyordu. Kurulu saat gibiydi. Ateşini ölçüp, ilacını içirme görevini üstlenecek sağlam yetişkin bir o vardı. "Aşağıda, çalışma odasında olacağım bir terslik olursa kardeşin ağlar ya da inlerse bana haber veriyorsun anlaştık mı evlat?"

Beni de bir güzel tembihlemişti ancak kırgındım. Kime mi? Annemin alçıdaki taş bacağına soğukluk duyacak hâl'im yoktu. Fakat babama içerlemiştim. Kendisinden bu günü özel kılan, anılar biriktirmemi sağlayacak ufacık da olsa bir hareket beklemiştim. Çok şey istemişim.

Aklı fikri yeni beste çalışmasındaydı. Babam neyini severdi bir de Enes'i . Bazen de annemi severdi. Ben ise bir ney'sem hiç eline almadığı ney'dim. Sevgiyle dokunulmamış, düşünülmemiş bir çalgı aleti. Üflenmemiş neyden hangi sesi duymayı umardınız?

O gece gök gürültüsü öyle şiddetliydi ki neyin sesini örtüyordu. Yağmur, odamızın penceresini tokathiyordu. Karşı köşede yatan kardeşimin sayıklamasını duydum. Kendinde değil gibiydi. Bu şekilde uykuya dalmam imkansızdı. Fırtına bir yanda ateşli kardeşim bir yanda... Hislerim, güvende olmadığımız yönüdeyken nasıl rahat uykuya dalabilirdim ki? Annemin sıcaklığını, şefkatini istiyordum. Ona gidip haber vermek istedim. Enes'e de yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu söylemek niyetindeydim. Odamdan çıkarken çakan şimşeklerin aydınlığı, pijamamı koridorda aydınlatırken annemin yanına vardım. Annem kollarını açmıştı, tam sarılacaktık ki "Enes! " diye duraksadı ve geri çekildi. "Enes nasıl, uyuyor mu? Kontrol ettin mi? Baban da gelip bakacaktı."

O an ben sadece annemin kucaklamasına erişmek ve kollarında olmak istiyordum. “Enes daha iyi ateşi dūřmūř. Babam da ben de kontrol ettik. Uyuyor! Senin yanında yatabilir miyim?” dedim. Başını salladı. Gecenin içinde rahata kavuşmuştum annemin sevgili kollarında. Babamın alışma odasındaki konseri eşliğinde... Peki Enes? Her ney’se.

Fırtına sonrasında sessizlik bürüdü her yeri. Önce yüksek ateşe dayanamayan Enes’in işitme sınırlarını sardı. Sonra tüm aileyi. En çok da beni bir sessizlik aldı ki anlatsam yine dönersiniz içimdeki o karanlık bahçeye. Kaarsınız, amayan pişmanlık ieklerimle bir başıma kalırım yine. Uzaktan bir ney sesi duyulur, onlar neye üflerken benim gözlerimden yaşlar akar, duygulandım sanıp, böbürlenirler ses edemiyorum, etsem ne ki, neye edebildim ki, ses neydi?

Her Ney’sem
Rabia Işık

*“Güneşin doğmadığı,
Çiçeklerin açmadığı,
meyvelerin olgunlaşmadığı
bir bahçeydi benimkisi.”*

İşte Böyle Bir Şey!

Nazife Yalçın Selçuk

Bazen tüm duyguların alınmış gibi hissedersin. Etrafında olan olaylardan bağımsızca yaşarsın. İnternette karşına sayfa sayfa indirim günleri çıkar, herkesin dilinde, “Bu fırsat kaçmaz,” cümleleri dolaşırken sen gözünü çevirirsin. Sanki görünmez bir el bütün enerjini alıp gitmiştir de, ardından vurdumduymazlık içinde el sallamışsındır.

İşte, uzun süredir kendimi tam da böyle hissediyordum. Aklıma en sevdiğim şarkılar bile gelmiyordu. Sosyal medyada dolaşırken kimsenin ne yazdığına, ne paylaştığına bile bakmadan sadece parmağımınla internette sörf yapıyordum. Amaçsızlık içinde günler birbirini kovalarken, bu halimin sebebini düşünmeye başladım. Bunu sorgulayabildiğime göre kendime gelmeye başlamıştım sanki. Bu süreçte, Klinik Psikolog Beyhan Budak'ın videoları yoldaşım oldu. Bir videosunda şöyle dedi; “Bazen hiçbir şey yapmadan geriye çekildiğimiz bir dinlenme zamanına ihtiyacımız vardır. Geriye dönüp kendi hayatımıza, kendimize yukarıdan baktığımız bir noktaya ihtiyacımız vardır. O zaman tekrarlayan yanlışlarımızı, fark etmediğimiz hatalarımızı fark edebiliriz”. İşte, yaramın merhemi bu cümleydi. Yıllardır asla boş kalmaya tahammül edemeyen biri oldum. Televizyon karşısında biraz fazla vakit geçirsem ya da telefonda biriyle uzun uzun konuşsam kendime öfkelenir, bunun yerine kitap okuyabilir, araştırmalar yapabilirdim diye hayıflanırdım. Daha sonra bu bende film izlerken bile kendimi ana veremememe sebep oldu. Zihnimde sürekli yapacağım başka işler vardı ve o an bana boşa geçiyormuş hissi veriyordu. Hâlbuki ailemle film saati yapmak boşa geçen vakit olmamalıydı fakat bunu içime bir türlü anlatamıyordum. Böylece ne izlediğimden keyif alıyor ne de kafamın içinde dolanıp duran diğer işleri o anda yapmış oluyordum.

İşte Böyle Bir Şey! Nazife Yalçın Selçuk

Hayatım yetiştiremediğim ve keyif alamadığım işlerle dolmaya başlamıştı. Sonunda kaçınılmaz sonuç; hiçbir şey yapmak istememe durumu, kılını kıpırdatmaya bile mecalinin kalmaması. Fakat ben böyle de mutlu değildim. Özellikle pandemi öncesinde günlük yapmam gereken rutinler adeta bir çizelgeden çıkmış gibiydi. Pandemi sürecinin başlamasıyla her şeyimin alt üst olduğunu hissettim. Plan yapmam da uygulayamıyordum. Çalışma şeklim, yürüyüş saatlerim, hafta sonu gezilerim hepsi bozulmuştu. Başımdan kaynar sular dökülüyordu adeta, ben yine de direniyordum. Durumun farkında bile değildim, ta ki, bu boş vermişlik sırtımda bir yük olana dek. İki uçta yaşadığımı fark ettikten sonra biraz daha toparladım. Önce aşırı plancılığımı esnetmekle başladım işe. Anladım ki, hayat kesin planlar dâhilinde ilerlemiyormuş ve canımızın hiçbir şey yapmak istemediği vakitleri de strese girmeden hatta “Hoş geldin,” diyerek karşılamak gerekiyormuş. Anın tadını çıkarıp, durma hakkımızın da olduğunu bilmeliymişiz. Bu süreç bana çok güzel öğütler fısıldadı. Hepsini alıp, kulağıma küpe yaptım. Hani bir söz var ya, “Hayat; siz planlar yaparken başınıza gelenlerdir” -John Lennon- diye. Ne güzel anlatıyor ahvalimizi...

“Anladım ki, hayat kesin planlar dâhilinde ilerlemiyormuş ve canımızın hiçbir şey yapmak istemediği vakitleri de strese girmeden hatta ‘Hoş geldin,’ diyerek karşılamak gerekiyormuş.”

Kimlere Kaldı

Sultan Gümüş

İçimizdeki ateş yetmedi dışımızı da yaktık.
Ne istedik masumdan, ahı çıkmaz sandık.
Yaralarımızı saramadan yenilerine maruz kaldık.
Güzel dünyamız kimlere kaldı?
Kanunun üstüne kanun koyduk,
Hâl böyle olunca yorulduk.
Parayla, dünyayı ölümsüz sandık.
Güzel dünyamız kimlere kaldı?
Beşerdik şaştık birde üstüne akıllanmadık.
Hatta sayısız nimet hazinesine daldık.
Ötesi yok son nefese kadarlık.
Güzel dünyamız kimlere kaldı?
Akıl verildi şemsiyeyle kapattık.
Vicdan dendi göğsümüze takmadık.
Yalnız kendimizi bildik, başkasını yok saydık.
Güzel dünyamız kimlere kaldı?
Âdem ile Havva kim karıştırdık.
Sapkın düşüncelere vize sormadık,
Âmâ ettik gözlerimizi Hakka inanmadık.
Güzel dünyamız kimlere kaldı?

Şükür

Reyhan Yılmaz

Zil çaldı. Kimseyi beklemiyordu. Sipariş ya da kargo da. Zihnine doluşan bin bir soruyla kapıyı açtı. Kıpkırmızı enfes görüntüsü ve daha kapıyı açar açmaz içeri dolan benzersiz kokusuyla koca bir gül buketi karşısında duruyordu. Kuryenin ağzından dökülenlere “Evet, Nazlı Yıldırım,” diye ve heyecandan, mutluluktan kuş gibi çırpınan kalbiyle yanıt verdi.

Kapıyı kapatıp bu harika bukete yüzünü gömerek kokusunu ciğerlerine kadar çektiği esnada not kağıdını çıkarmıştı bile. Notta: “Nazlı’m, yârim, yoldaşım, yol arkadaşım, hayatımı anlamlı kılan en özel kadın; “Şimdi bu nerden çıktı, özel bir gün müydü?” diye düşünceler zihnini boşuna doldurmasın. Evet, özel bir gün. Çünkü seninle geçen her gün özel sevgilim. Sen ve sevdamız özelsiniz. İyi ki benim yoldaşımın, eşimsin. Seni seviyorum.” Nazlı’nın notu okuyan gözlerine sevinç yaşları, kalbine aşk pırıltıları eşlik ediyordu. Bir de yüreğinden coşup taşan şükür duyguları... Hemen telefona sarıldı. Eşi, işte olduğu için müsaitlik durumunu bilmediğinden eşinin ince davranışına karşılık verdi: “Yol arkadaşım, sevgilim, gülen yüzüm; insanın ömrü boyunca şükrünü eda edemeyeceği nimetler lütfeder Yaradan. Bu nimetlerden biri de sensin ve bana duyduğun o eşsiz sevgiyle gösterdiğin incelikler. Her şey için teşekkür ederim. Rabbimden son nefesimize kadar el ele yürek yüreğe bir ömür diliyorum. Seni seviyorum.” Eşi tahmin ettiği üzere müsait değildi ki bu güzel mesaja sadece kalple karşılık vermişti.

Aslında yüksek lisans başvurusu için katıldığı İngilizce kursunun ödevlerini yetiştirmesi gerekiyordu fakat pekâlâ bir gün daha bekleyebilirdi ödevler. Akşam eşinin sevdiği yemeklerle donatılmış mükellef bir sofraya hazırlanmalıydı. Tüm hazırlıkları yaptı. İşe koyuldu. İki saat sonra her şey hazır. Gelmek üzere olan eşini tarifsiz şükür, heyecan ve aşk duygularıyla beklemeye koyuldu. Bir ağırlık çöktü. Biraz kestirse ne olurdu ki? Kendini usulca yumuşak koltuğa bıraktı. Az sonra çalan zille doğruldu. Heyecanla kapıya koştu.

Şükür

Reyhan Yılmaz

Aynada saçını ve yakasını düzelttikten sonra kapıyı açtı. Karşısında tanımadığı iki kişi duruyordu. İçine bir ateş düştü. Nazlı'nın bu kez korku ve meraktan kalbi hızla çarpmaya başladı. Yüzünün yandığını hissetti. “Nazlı Yıldırım mı?” “Evet, buyrun!” derken gayri ihtiyari elini kalbine götürdü, endişeyle atan kalbini sakinleştirmek istercesine.

“Nazlı hanım, öncelikle endişe etmenizi gerektirecek bir durum yok. Eşiniz ufak bir kaza geçirdi fakat durumu gayet iyi. Buyrun gidelim.”

Telaştan ev terlikleriyle evden fırlayan Nazlı'nın, hastanenin kapısına geldiğinde önünden sedyeyle geçen eşinin cesedini görmesiyle şoka girmesi bir oldu. İnanamıyordu. Mıh gibi çakılı kalmıştı olduğu yere. Nasıl olurdu? Hani durumu iyiydi? Yalan mı söylemişlerdi? O gördüğü eşi miydi gerçekten? Değilse annesi neden hastanedeydi? Neden şu anda duyduğu kulak çınlamasından dolayı işitemediği tesellivari sözler söylemeye çalışıyorlardı? Nasıl olurdu, nasıl? Tüm bu olanlar gerçek miydi? Dermanı kalmayan bacakları vücudunu taşıyamadığından olduğu yere yığıldı. Annesi “Kızım bir şey söyle. Susma. Bağır, çağır, ağla ama susma nolur!” diyerek şoktan vücudu buz gibi olan kızını kendine getirmeye çalışıyordu. Bir anda “Beni bırakıp nasıl gittin sevdiğim?” sözleri döküldü ağzından gözünden çağlarcasına akan yaşlarla beraber. Bir zil sesi daha duydu. Israrla çalan bir zil sesi. Gözlerini açtığı anda korkunç bir kabus görmüş olduğunu fark etti. “Çok şükür Yaradan'ım,” dedi. “Çok şükür.” Korkarak açtığı kapının ardında olanca içten tebessümüyle işte eşi duruyordu. Sevinçle boynuna sarıldı. “Hoş geldin yârim,” diyerek. Öyle sıkı sarılmıştı ki Nazlı, eşi “Hayatım iyi misin?” demek zorunda kaldı. “İyiyim,” dedi Nazlı. “Hem de çok iyiyim. Çok şükür.”

“En Son” Sorular Seda Bayrak Durgut

En son ne zaman değdi bir martının kanatları gönlüne?

Ne zaman birinin kalbine dokundun en son?

Kime bir dayanak oldun?

“Aşk ile ânı seyretmeye” en son ne zaman vâkîf oldun?

Merhametten, letafetten, zarafetten ve hikmetten ne zamandır korkar oldun?

Kedersiz ekranlardan ibaret olan hayatına ne zaman bir “gül” kondurdun?

En son ne zaman yetim ve kırık bir kalbi ümitle doldurdun?

Ömür defterinin sayfalarına neler kondurdun?

Bir yaprağı alıp eline sordun mu “nasılsın” diye?

Dereler kavuşurken denizlere sordun mu “yorgun musun” diye?

En son kimin elinden tuttun “gel, beraber yürüyelim” diye?

Ne zaman bir ekmeği kaldırdın yolun ortasından, kimse basmasın diye?!

Güneşin sıcaklığını en son ne zaman hissettin iliklerinde?

Yağmurun serinliđi en son ne zaman rahmet oldu yüređine?

En son ne zaman göçüp giden birine ağladın?

Ve ne zaman göçüp gitmeyecekmiş gibi aldandın en son?

Hangi deryalarda bođuldun farkına varmadan?

Ellerini ne zaman semaya açtın?

En son ne zaman bir karara vardın?

Yolda olmak, yola varmak, yalnızca “olmak” için ne zaman bir adım attın?

En son ne zaman uyudun ve ne zaman uyandın?

En son ne zaman “ölmeden evvel ölmenin” farkına vardın?!.

*“Bir Şey yap âdil olsun,
haktan hukuktan
ayrılmasın. Zalime
haddini bildirsin,
mazlumun payını
versin!”*

Mustafa Kutlu

İlmihal yahut Arzuhal